

έξευτελιστική ήταν η θέσι μου τότε. Σήμερα πρέπει να με περφορνά ολος ο κόσμος...

—Απατάς πολύ, φτωχό μου παιδί, μου απάντησε ο Λεώνης, ολος ο κόσμος μάς υπολήπτεται και μάς σέβεται σήμερα, γιατί είμαστε πλούσιοι.

—Αλλά δεν χάθηκε πολύ καιρό ο Λεώνης το θρίαμβό του. Οι φυσικοί κληρονόμοι της πριγκιπίσσης που έμεναν στη Ρώμη, έφτασαν στο Μιλάνο, μαινόμενοι εναντίον μας. Όταν έμαθαν τις λεπτομέρειες του θανάτου της, μάς κατηγορήσαν ότι τον έπιπυέσαμε, δίνοντας της δηλητήριο και ζητήσαν να εκταφεί το πτώμα της για να γίνει νεκροψία. Πράγματι η νεκροψία έγινε και βρέθηκαν στα σπλάχνα της πριγκιπίσσης ίχνη δραστικού δηλητηρίου.

—Χαθήκαμε! φώναξε ο Λεώνης, μπαίνοντας μία μέρα στο δωμάτιό μου. Ή πριγκιπίσση πέθανε δηλητηριασμένη και μάς κατηγορούν ένας γι' αυτό... Ποιός να έκανε τάχα αυτό το έγκλημα; Μά δεν υπάρχει αμφιβολία... Ποιός άλλος, απ' αυτό το Σατανά το Λορέντζο... Μά αυτός τώρα βρίσκεται εν ασφαλεία, ενώ εμείς θα συλλαβόμαστε από στιγμή σε στιγμή... Έχεις άρκετο θάρρος, ώστε να υποθέσεις ν' αυτοκτονήσης;

—Δεν θ' αυτοκτονήσω, του απάντησα, είμαι άθωος και δεν φοβόμαι τίποτε... Άν είσαι σ' ένοχος, φύγε!...

—Δεν είμαι ένοχος, 'Ιουλίττα, μου απάντησε ο Λεώνης, αγκαλιάζοντάς με. Μη με κατηγορήσεις, αφού ξέρεις ότι σ' αγαπώ τόσο, ώστε να μη σου κρύψω ούτε αυτά ακόμη τα έγκλημάτα μου.

Την ίδια μέρα κίολας μάς συνέλαβαν και μάς φυλάκισαν. Απακηρύχθηκε και δικαστήκαμε, κατηγορούμενοι ότι είχαμε δηλητηριάσει την πριγκιπίσση. Αλλά μάς έσωσε η άθωότητάς μας και το γεγονός ότι δεν είχαμε να κερδίσουμε τίποτε, έπιπυόμαστε το θάνατό της, αφού, έτσι ή αλλιώς, όπως καθέθεσται ο γιατρός, η πριγκιπίσση δεν θα ζούσε περισσότερο από είκοσι τέσσερες ώρες. Έτσι απολύθηκε και εγώ, γιατί, ακούγοντας γρήγορα την κατηγορία, βρήκα για να την αντικρούσω όλη την ήθικη εκείνη δύναμη που δίνει η καθαρή συνείδησις κι' εύθως έξ' αρχής οι δικασταί διετέθησαν ευνοϊκά για μένα. Δεν συνέβη όμως το ίδιο και για το Λεώνη, γιατί το τυχοδιωκτικό του παρελθόν απέκαλυψε από την ανάλυσήν μου. Μά έπειδή δεν μπορούσαν να βρουν ούτε την παραμικρή απόδειξη της ένοχής του κι' έπειδή σαν άθωος που ήταν, έφριττε για το έγκλημα που του απέδωσαν, βγήκε κι' αυτός με το μέτωπο ψηλά από τη φυλακή.

Ο μαρκήσιος Λορέντζο σ' έδωκε αυτό το διάστημα είχε φροντίσει να εξεφανιστεί, αλλά παρουσιάστηκε και πάλι όταν άθωωθηκε και ζήτησε από το Λεώνη να μοιραστεί μαζί του την κληρονομία, ίσχυριζόμενος πως σ' αυτόν χρωστούσαμε τα πάντα.

Ο Λεώνης στην αρχή θέλησε να τον διώξει, αλλά ο μαρκήσιος τον άπειλεσε πως θα τον κατήγγελλε για το φόνο του Ερριέτι κι' έτσι, στο τέλος, αναγκάστηκε να διπλωματώρη και να του δώσει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό.

Αρχίσαμε τότε να ζούμε μέσα σ' ένα άφάνταστο πολυτέλεια και σπατάλη. Ήταν φανερό πως έτσι μέσα σ' έξη μήνες ο Λεώνης θα έτρωγε δυο είκοσι κληρονομήσει. Εγώ τον παρηκολούθισα, χωρίς καμμία λύπη να σκορπίζω μία περιουσία που με τόσες ντροπές μου και πικρές μου είχε αποκτηθεί, συγχρόνως όμως φοβόμουν γι' αυτόν τη φτώχεια, η οποία μάς απειλούσε και πάλι. Ήξερα ότι δεν μπορούσε να την υποφέρει κι' ότι, για να ξεφύγει απ' αυτήν, θα κατέφυγε σ' νέες άπειτες και θα έξετίθετο σ' καινούργιους κινδύνους. Δυστυχώς, η συμβουλή μου να μην είναι τόσο σπατάλας, πήγαιναν χαμένες. Μου άπαντούσε με χάδια και με άστεια. Είχε δεκαπέντε καθαρόαιμα όλογα στυς σταύλους του, την τραπεζαρία του άνοιχτη σ' έλη την πόλι και μία μεγάλη όρχηστρα στο παλάτι του. Άλλ' αυτό που τον κατέστρεφε ταχύτερα, ήταν τα άπειρα χρήματα που αναγκαζόταν να δίνει στους παληούς συνενόχους του, τους χαρτοκλέφτες, για να τους έμποδίσουν να πλημυρίσουν το μεγάλο του και το μεταβάλλουν σ' άντρο ληστών. Ήταν όπω-γρεωμένος να τους δίνει ένα είδος φόρου για να μην πληρώνουν στις άθουσες, όπου χαρτοπίζαν οι προσκαλεσμένοι του. Πολλές φορές άναγκαζόταν για δ' αυτό, και του έρχόταν να φύγει απ' τον κόσμο και να πάει μαζί μου να κρυφτεί σ' καμμία μακρινή, έξοχο. Άλλά και η ίδια αυτή τον τρώαζε, γιατί η άγότη που του ένέπνευ δεν είχε πεία τόσο δύναμη, ώστε να γεμίσει όλη του τη ζωή.

Έξακολουθούσε να είναι πάντοτε πολύ περιποιητικός προς έμένα, αλλά και με παραμελούσε συγχρόνως, όπως στη Βενε-

τία, τραθηγμένος απ' τις ήδονές που δίνει ο πλούτος. Έξω απ' το σπίτι ζούσε μία ζωή κραυγής κι' είχε πολλές έρωμένες, τις όποιες διάλεγε μεταξύ της άριστοκρατίας και στις όποιες έκανε μεγαλοπρεπέστατα δώρα. Όσο τιποτένιος ήταν στην ά-πάτησι των χρημάτων, τόσο ήγεμονικός δειχνόταν στη σπατάλη τους. Ο άστατος χαρακτήρας του μεταβαλλόταν άνάλογα προς την περιουσία του και ο έρως του για μένα περνούσε κι' αυτός από άνάλογες φάσεις. Όταν τα πράγματα του έρχόντουσαν άναπόδεκα και υπονοχιώσαν η ύπερφη, έπειδή δεν είχε στον κόσμο άλλον εκτός από μένα να τον συλλογίζε-ται και να τον άγαπά πραγματικά, ξαναγύριζε κοντά μου γε-ματος διάχυσι. Όταν όμως δεν είχε καμμία σκοτούρα, ζητούσε άλλου πιο δυνατότε χάρες.

Ήξερα όλες του τις άπιστίες, γιατί δεν φρόντιζε καθόλου να μου τις κρύβει, όσάκις δέ τον έπιτιμούσα γι' αυτές, μου θό-μιζε την άνεκτικότητα μου στην περίπτωση της πριγκιπίσσης Τσιγκαρόλι και με ρώτουσε αν η μακροθυμία μου είχε εξαν-τληθεί. Αυτή άκριβώς ήταν κι' η πιο μεγάλη άδίκια του Λεώ-νι απέναντί μου: Φαινόταν να πιστεύει ότι δεν έπρεπε να υπο-φέρω για ό' αυτά κι' ότι μία γυναίκα μπορεί να συνηθίσει να νικήει τη ζήλεια της.

Μία μέρα, έσφαικα, έλαβα μία έπιστολή από τη μητέρα μου, η όποια είχε μάθει από τον Ερριέτι όλα τα σχετικά με μένα. Μου έγραφε ότι ενώ έτοιμαζόταν νάρθη να με βρή, έπεσε βα-ρειά άρρωστη και με παρακαλούσε να πάω να την περιποι-θώ στην άρρώστειά, δίνοντάς μου την ύπόσχεσι ότι όχι μόνον θα με συγχωρούσε, αλλά και θα με δέχονταν με πραγματική έγνωμοσύνη.

Η έπιστολή αυτή ξεχειλίζει από μία τέτοια στοργή και γλυ-κύτητα, ώστε, ενώ την έβλεπα με τα δάκρυά μου, συλλογιζό-μουν πως ήταν δυνατό να την είχε γράψει μία μητέρα στην ά-μαρτωλή κόρη της.

Ξεφύγηκε μπρος στα μάτια μου...

Δεν μπορούσα, έπειτ' από μία τέτοια έπιστολή, παρά να τρέ-ξω άμέσως κοντά της.

Πράγματι, έφυγα την άλλη μέρα και, φτάνοντας στις Βρυ-ξέλλες, βρήκα τη μητέρα μου έτοιμοθάνατη.

Μου έδωσε την εύχή της, με συγχώρεσε και ξεψύχησε μπρός στα μάτια μου, παρακαλώντάς με να φροντίσω να την θάψουν με κάποια τουαλέττα της, την όποια άγαπούσε έξαιρετικά.

ΚΔ'.

Οί τόσοι πόνοι κι' η τόσος συμφορές είχαν εξαντλήσει πεία την εύαισθησία μου.

Δεν είχα πεία δάκρυα για να κλάψω τη μητέρα μου.

Όταν την πήραν και την έ-θαψαν, κλείστηκα μέσα στην

κάμαρά της κι' έμεινα εκεί, σκεθρωπύ και συντριμμένη, μήνες όλσκληρους. Η μόνη μου άσχολία ήταν ν' άναπολώ όλες τις έσοχές του παρελθόντος μου. Το μέλλον ούτε το σκεφτόμουνα καν. Η θεία μου, η όποια στην αρχή με ύποδεχτηκε πολύ ά-σχημ, στο τέλος μαλαγήθηκε από το σωηπλό έκεينو πένθος μου, έπειδή το θεωρούσε περισσότερο ένδεικτικό της λύπης από τα δάκρυα. Με περιποιόταν ασπαινοώντας κι' αυτή κιέ φροντίει να μην πεθάνω από την πείνα.

Η μελαγχολία του σπιτιού μου, το όποιο είχα αφήσει τό-σο πρόσχαρο, ταίριαζε με την ψυχική μου διάχυσι. Ξανάβλεπα τα ίδια έπιπλα, που μου θύμιζαν χίλια μάτιατα πράγματα από την παιδική μου ήλικία. Θυμόμουν την ένοχη που μόλις προ-πούσα λίγο τα δάχτυλα μου, οι γονείς μου το θεωρούσαν αυ-τό σαν τη μεγαλύτερη συμφορά και τη συνέκριναν με την κα-τοπινη έπινειδιστή ζωή μου. Ξανάβλεπα με τη φαντασία μου τη μητέρα μου, ώραια, νέα και ίλαμψη να πηγάζει στους γυ-ρούς, και την πριγκιπίσση Τσιγκαρόλι, δηλητηριασμένη μέσα στην άγκαλιά μου, ίσως κι' από τα ίδια μου τα χάριτα. Σ' ά-νειρά μου ο ήχος των μουσικών όργάνων διαδέχονταν τις κραυ-γές του Ερριέτι, τη στιγμή που τον σκότωναν. Έβλεπα τόν έαυτό μου μέσα στη φυλακή και κατόπιν οικόδοποινα λαμπρή στο μέγαρο της πριγκιπίσσης.

Συχνά, άποκαμωμένη απ' τα φρικιαστικά αυτά όνειρα, ά-νασθίκανα τις κουρτίνες του παραθύρου και κύτταζα τις Βρυ-ξέλλες, όπου έζησα τόσο εύτυχισμένη και εύπολήνη, και τη δεινροστοχία του περιπάτου, όπου ο γενικός θαυμασμός με άκολουθούσε σ' κάθε μου βήμα. Ώρα όμως οί διαβάτες, κα-θώς μ' έβλεπαν πίσω απ' το παράθυρο, μ' έδειχναν με το δά-χτυλο προσβλητικά ό ένας στον άλλο. Τότε άποτραβόμουν, άφηνά τις κουρτίνες να πέσουν πάλι και καθόμουν στο κρε-βάτι της μητέρας μου, ως ότου έρχόταν η θεία μου και, παίρ-νοντάς με από το χέρι, με πήγαινε στο στραπέζι.

(Άκολουθεί)